

Seattle, twee weken geleden

‘Skyler! Skyler! Skyler!’ Ik hoor het gegalm van het publiek luid en duidelijk backstage, waar ik klaarsta om het podium op te rennen. Iedereen die hier vandaag in de zaal staat, is gekomen om mij te zien: de wereldberoemde popster Skyler.

Alleen is dat niet mijn echte naam. Mijn echte naam is Kate Morrinson. Ook zijn de oceaanblauwe lokken, die nu over mijn schouders heen krullen, niet echt van mij. Voor elke show draag ik een andere pruik in de meest gekke kleuren terwijl mijn echte haarkleur asblond is. Om mijn privacy te behouden, draag ik bruine kleurlenzen, zodat mijn eigen grasgroene ogen verborgen zijn. Dat was een van de afspraken die mijn ouders met mij hadden gemaakt nadat ik een platencontract aangeboden had gekregen. Ze wilden namelijk dat ik een normaal leven zou kunnen leiden.

Opnieuw hoor ik het publiek enthousiast mijn artiestennaam schreeuwen. Het geluid wordt almaar luider en luider. Ik sta nog steeds backstage, ongeduldig heen en weer te springen van de ene voet op de andere. Ik moet wachten totdat iemand mij komt helpen, want ik heb weer eens mijn microfoontje gesloopt. Zowel mijn fans als mijn familie en vrienden weten dat ik verschrikkelijk onhandig ben. Iedereen overkomt het weleens dat je per ongeluk met je kleding of het draadje van je oordopjes ergens achter blijft hangen, waardoor je in een zwaai naar achteren wordt

getrokken. Nou, dit gebeurde mij net ook. Ik ben met het draadje van mijn microfoontje achter de deurklink van mijn kleedkamer blijven hangen en daarna ben ik keihard onderuitgegaan.

‘Cameron!’ gil ik hard. Ik hoor snelle voetstappen achter me en een paar seconden later legt iemand een warme hand op mijn schouder. Ik draai me om en kijk recht in de glanzende blauwe ogen van mijn manager Cameron Dall, die me al twee jaar met veel bewondering aankijken.

‘Wat is er aan de hand, Kate? Je moet binnen nu en één minuut op het podium staan!’ zegt hij. Ik hoor de stress in zijn stem.

Ik wijs naar mijn microfoontje en Cameron zucht.

‘Als het bij jou ook eens een keer makkelijk zou gaan, zonder al die rare fratsen van je, dan was mijn leven heel wat rustiger.’

‘Tja, maar dan zou het ook een stuk saaier zijn,’ zeg ik, lachend om zijn opmerking. Maar ik kan het helaas niet ontkennen: er gebeuren vaak rare dingen als ik in de buurt ben.

Cameron roept een van de geluidsmannen erbij. Met snelle vingers maakt de man mijn microfoontje, zodat het geluid het weer doet. ‘Probeer het nu eens?’ vraagt Cameron.

Ik geef de geluidsmen een teken dat ze mijn microfoon aan kunnen zetten. Vervolgens geven meerdere mensen seintjes door aan elkaar en hoor ik de band de intro van een van mijn bekendste nummers inzetten, ‘Chemicals’. Ik hoor het lawaai vanuit het publiek weer oplaaien. Dit is mijn moment.

‘Welkom bij de Truth Only World Tour! Mijn naam is Skyler en dit is “Chemicals”!’ zeg ik in het microfoontje, dat het inmiddels weer doet, terwijl ik het podium op ren. Meteen word ik in de spotlights gezet en mijn gezang – en dat van duizenden anderen – galmt door de zaal.

Nashville, vandaag

Een schel piepend geluid klinkt naast mijn oor. Kreunend word ik wakker van het nare, doordringende gepiep. Met mijn vlakke hand geef ik een harde klap op de wekker, in de hoop dat het geluid dan stopt. Als het irritante geluid eindelijk wegebt, komt alles weer naar boven: de zomervakantie is voorbij, en zo ook mijn wereldtour.

Met een schuin oog werp ik een blik op het apparaat dat mij uit mijn welverdiende slaap heeft gehaald. In felrode cijfers geeft mijn wekker aan dat het half acht 's ochtends is. Ik zucht diep. Over een uur moet ik op school zijn. Mijn laatste schooljaar, senior year, is aangebroken. Het jaar waarin ik nu toch echt een keuze moet gaan maken in universiteiten, iets waar ik totaal nog niet mee bezig ben geweest. Als popster heb je wel andere dingen aan je hoofd, zoals persberichten, tv-optredens, een wereldtour, nieuwe nummers schrijven en ze natuurlijk ook weer opnemen. Gelukkig heb ik de beste manager die ik me maar kan wensen en hij regelt alles tot in de puntjes, zodat ik bijna elke dag wel naar school kan, of in elk geval al mijn toetsen en verplichte opdrachten kan maken.

Niemand op school weet dat ik Skyler ben, behalve mijn beste vriendin, Cassie Matthews. Dat wil ik ook graag zo houden, want anders kan ik mijn privéleven wel gedag zeggen. Ik vind het als Skyler fantastisch als fans naar me toe komen, omdat ze met me op de foto willen en me willen vertellen wat mijn muziek voor hen betekent. Toch ben ik altijd weer blij dat ik als Kate gewoon over straat kan lopen. Mijn privacy is iets waar ik erg aan gehecht

ben. Ik zou die voor geen goud willen opgeven.

Iemand klopt op mijn slaapkamerdeur en ik ga rechtop zitten. 'Kom maar binnen,' zeg ik.

Langzaam gaat de deur open en ik zie het blonde haar van mijn moeder tevoorschijn komen. 'Goedemorgen, lieverd, heb je lekker geslapen?'

'Ja hoor, alleen een beetje te kort,' antwoord ik half gapend. Ik wrijf in mijn ogen en voel dat de huid eronder een beetje gezwollen is. 'Volgens mij heb ik ook wallen.'

Mam lacht en loopt naar haar kamer. Met een tube concealer in haar handen komt ze terug. 'Welke popster plant dan ook een concert in op de avond voor de start van haar laatste schooljaar én heeft geen goede concealer?'

Ik steek mijn hand op. 'Dat kan er maar één zijn,' zeg ik lachend. Ik pak de tube aan en ik stap uit bed. Voor de spiegel smeer ik het goedje onder mijn ogen. 'Bedankt, mam.'

'Geen probleem, lieverd. Zorg je dat je binnen een half uurtje klaar bent om naar school te gaan? Dan breng ik je even met de auto.' Ze glimlacht lief naar me.

Ik knik en stap uit bed. 'Komt goed.' Ook al heb ik zelf een rijbewijs, ik kan niet altijd de auto gebruiken. Mam heeft hem vaak nodig voor haar werk als accountant en zelf heb ik nog geen auto. Dat vonden mijn ouders en ik niet nodig, aangezien ik vaak niet thuis ben, en als ik op tour ben, word ik altijd in mijn eigen tourbus rondgereden.

Mam draait zich om en loopt de wenteltrap af naar beneden. Ik hoor haar in onze keuken rommelen. Ze is vast mijn ontbijtje aan het klaarzetten.

Ik loop naar mijn kledingkast. Schrik niet, maar ik heb een

enorm grote inloopkast, anders kan ik mijn kleding niet kwijt. Dat ligt niet aan het feit dat ik een beroemde popster ben – voordat ik beroemd werd, had ik ook al gigantisch veel kleren. Dean, mijn drie jaar oudere broer, noemt me altijd een shopaholic. Nadat ik doorbrak als Skyler, is de hoeveelheid kleding wel ongeveer tien keer zo erg geworden. Natuurlijk hangt hier bijna geen kleding van Skyler. Als er vriendinnen op mijn kamer waren en ze de kledingstukken zagen, dan zou ik zeker weten betrappt worden. Toch zijn er een paar kledingstukken van Skyler die te speciaal voor mij zijn om ze ergens anders op te hangen, zoals mijn zilveren jurkje, dat ik aanhad toen ik mijn allereerste award won. De paar kledingstukken die ik hier dan heb hangen, heb ik goed verborgen achter een klein luikje, onder mijn schoenencollectie.

Uiteindelijk kom ik mijn inloopkast uit gelopen, gekleed in een blauwe jeans, gecombineerd met een wit t-shirt waar een foto van Freddie Mercury op staat. Ik ben gek op Queen en de muziek die zij hebben gemaakt. Het verhaal over hoe Freddie Mercury beroemd is geworden, is een van de redenen waarom ik zoveel respect heb voor muzikanten die hard werken en alles op alles zetten.

Ik kijk op de wekker om te zien hoeveel tijd ik nog heb. Twintig minuten. Dat is genoeg tijd om nog even een beetje make-up op te doen. Niet te veel, want ik hou niet zo van die rotzooi op mijn gezicht. Als Skyler heb ik altijd veel te veel make-up op om de vormen van mijn eigen gezicht te verbergen. Dat maakt dat ik in mijn gewone leventje make-up zoveel mogelijk probeer te vermijden.

Snel kleur ik mijn blonde wimpers zwart met mijn favoriete

mascara van MAC en vul ik mijn wenkbrauwen in met een potlood. Ik kijk even in de spiegel. Mijn huid is wit, bijna doorschijnend wit, en dat terwijl ik in de zomer geprobeerd heb om wat meer kleur te krijgen. De wallen zijn nog niet helemaal weggetrokken, maar de concealer zorgt er tenminste voor dat ze niet extreem zichtbaar meer zijn. Voor de rest zie ik er voor een eerste schooldag prima uit.

Snel ren ik de trap af. Mijn maag knort hard, terwijl de geur van gebakken bacon, die vanuit de keuken komt, mijn neus binnendringt. Ik glimlach. Mijn moeder kent me te goed. Ik duw de deur naar de keuken open en zie nog net hoe mijn moeder drie stukjes bacon op mijn toast legt.

‘Mam, wat ben je toch geweldig.’

Mijn moeder draait zich naar me om en een glimlach vormt zich om haar lippen. ‘Ik dacht dat je dit wel zou lusten.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in,’ zeg ik en ik ga aan de keukentafel zitten, waar mijn moeder mijn bord neer heeft gezet. Meteen neem ik een hap van mijn overheerlijke ontbijtje. De smaak van de versgebakken bacon vult mijn mond en ik kan een kreun niet onderdrukken.

‘Zo te horen smaakt het,’ lacht mijn moeder.

Ik knik uitbundig.

‘Nou, geniet er maar lekker van.’ Ze zet een dampende kop thee naast me neer en loopt de keuken uit.

Nadat ik mijn ontbijtje heb gegeten en mijn tanden heb ge-poetst, sta ik in de hal nog even in de spiegel te kijken. Inmiddels zijn mijn wallen wel bijgetrokken. Dat is dan nog weer een meevallertje vandaag.

‘Mam! Ik ben klaar om te gaan,’ schreeuw ik, terwijl ik mijn

zwarte handtas inpak met spullen die ik nodig heb voor de eerste schooldag.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik mijn moeder uit de woonkamer komen. ‘Super, dan gaan we!’

Samen lopen we het huis uit en stappen we in de auto.

Rustig loop ik door de schoolgangen, richting mijn locker. De banners hangen alweer aan het plafond met inspirerende zinnen voor het nieuwe schooljaar: *Welkom eerstejaars op Hillwood High!* en *Succes, seniors, jullie kunnen het!* Ondertussen lees ik een berichtje van Cassie op mijn iPhone. Ze staat al bij mijn locker, stuurt ze. Meteen komt er een glimlach op mijn gezicht. Ik heb nu al zin om Cassie weer te zien. Niet dat ik haar heel lang heb moeten missen. Ik denk dat het ongeveer een week geleden is. Maar deze zomer heb ik ook buiten Amerika opgetreden en dan zagen we elkaar telkens een langere tijd niet.

Ik versnel mijn pas en draai de hoek om. Meteen zie ik haar donkerbruine krullen, die speels over haar tengere schouders vallen.

‘Cassie!’ gil ik, net iets te hard. Een docent kijkt geërgerd.

Cassie draait zich om en zwaait enthousiast. Ik loop naar haar toe en trek haar in een knuffel. Ik hoor Cassie zachtjes lachen in mijn oor. Na een paar seconden laten we elkaar los en ik kijk haar lachend aan. Haar felblauwe ogen kijken stralend terug. Op haar ogen ben ik altijd al jaloers geweest. Haar oogkleur is zo ontzettend mooi, bijna magisch. De eerste keer dat ik Cassie zag, werd ik compleet betoverd door haar ogen. Dat was in onze kleutertijd. We hebben elkaar in een speeltuin leren kennen. Ik wilde van de glijbaan, maar mijn oudere broer Dean versperde

de trap voor mij. Cassie heeft hem toen in het Spaans uitgescholden en hem keihard op zijn tenen getrapt, zodat ik erlangs kon. Sindsdien zijn we eigenlijk altijd onafscheidelijk geweest.

‘Laatste optreden gehad van de tour in Seattle?’ zegt Cassie, zacht genoeg zodat niemand anders het kan horen.

Ik knik lachend. ‘Yes! Ik heb daar ook een heel leuke jongen gezien, trouwens. Hij was samen met zijn jongere zusje naar de meet-and-greet gekomen.’

Ik denk terug aan de jongen met zijn sexy, wavy bruine lokken en diepbruine ogen. Zijn lange en gespierde lichaam staat voor altijd in mijn geheugen geprent. Het was zo schattig hoe hij met zijn jongere zusje omging. Ik kan me nog herinneren dat het meisje erg zenuwachtig was om met mij op de foto te gaan. Met zijn donkere stem stelde hij haar op haar gemak. Ik heb daar echt een zwak voor, jongens die goed zijn met kinderen.

‘Hoe knap was hij? Op een schaal van één tot tien?’ zegt Cassie grijnzend.

Ik zucht en glimlach. ‘Een twaalf.’

Cassie barst in lachen uit. ‘Kate, jij vindt iedere jongen een twaalf.’

‘Dat is niet waar!’ roep ik verontwaardigd, maar Cassie blijft lachen. Misschien heeft ze wel gelijk. Er zijn veel jongens die ik echt ontzettend knap vind op het eerste gezicht. Later, als ik ze echt leer kennen, vind ik dat niet meer – dan blijken het echte eikels te zijn. Helaas heb ik daar nogal wat ervaring mee gehad.

Ik dump een aantal spullen in mijn locker en daarna loop ik samen met Cassie naar onze eerste les. We haken onze armen in elkaar en lopen zo door de gangen. Ondertussen kletsen we over elkaars zomervakantie.

Cassie is met haar ouders naar Venezuela geweest, het land waar haar moeder vandaan komt. Met een Amerikaanse vader en een Venezolaanse moeder is Cassie Amerikaans-Venezolaans. Ze spreekt vloeiend Spaans, een taal die ik ooit nog graag zou willen leren.

Cassie vertelt hoe ze markten hebben bezocht en hoe ze met haar neefjes en nichten heeft gezwommen in het meer.

‘Tía Adriana en tía Elisa hadden een heel feestmaal voor ons gemaakt op onze laatste avond daar,’ zegt Cassie. Ze heeft een hongerige blik in haar ogen. ‘Tía Elisa’s pabellón criollo is echt verrukkelijk.’

Ik denk terug aan de keer dat Cassies moeder dat maakte toen ik er was. Tot op de dag van vandaag is het een van de lekkerste gerechten die ik heb gegeten.

Jammer genoeg worden ons gesprek en onze herinneringen een aantal keer onderbroken, omdat we begroet worden door jaargenoten.

Eenmaal bij het lokaal zitten er al een aantal leerlingen te wachten tot de les begint.

‘Kate, Cassie!’ hoor ik een jongensstem zeggen. Ik kijk op en zie Jeremy Bennett ons wenken, een witte jongen met donkerbruin haar. Jeremy ken ik sinds het eerste jaar op Hillwood High en we zijn ontzettend goed bevriend geraakt. Met zijn glimmende bruingroene ogen, die altijd zo vriendelijk kijken, was het al snel duidelijk dat hij vele harten sneller zou laten kloppen. Dat is de afgelopen jaren ook wel gebleken, alleen voelde hij nooit hetzelfde voor hen. Zijn aandacht ging vooral uit naar zijn rol als quarterback bij het footballteam van onze school.

We lopen naar hem toe en begroeten hem en zijn beste vriend

Lyam Jeong, een Koreaanse jongen met diepbruine ogen en zwarte lokken die speels over zijn hoofd vallen.

‘Hoe was jullie zomer?’ vraag ik, terwijl Cassie en ik bij de jongens gaan zitten.

Lyam begint te vertellen over zijn zomer in Miami en Jeremy vertelt dat hij gewoon thuis is gebleven, hier in Nashville.

‘Op het strand waren er nogal veel knappe meiden die er geen bezwaar tegen hadden om in iets te kleine bikini’s rond te paraderen. Nou, daar kon ik natuurlijk wel van genie...’ begint Lyam enthousiast te vertellen, maar dan wordt hij onderbroken door onze docente.

‘Meneer Jeong, ik hoop dat u nu kunt genieten van Engelse literatuur,’ zegt mevrouw Evertson met een grijns.

Cassie, Jeremy en ik grinniken zachtjes en Lyam kijkt ons met een geërgerde blik aan, maar dat maakt het voor ons alleen maar moeilijker om niet keihard in lachen uit te barsten. Hij rolt met zijn ogen, voordat hij met gekruiste armen achterover in zijn stoel gaat zitten.

‘Oké, klas, laatste jaartje! Laten we er nog maar even wat moois van maken.’ Mevrouw Evertson gaat weer verder met haar les en pakt een krijtje. Ze wil beginnen met de planning op het bord te schrijven, als er op de deur geklopt wordt. Na een paar seconden gaat die met een piepend geluid open.

‘Sorry dat ik u stoort,’ hoor ik een donkere, sexy stem zeggen. ‘Ik ben Kyle Nathaniel en ik ben nieuw hier op school. Ik ben afgelopen zomer verhuisd vanuit Seattle. Is dit Engelse literatuur?’

Ik herken die stem maar al te goed. Langzaam draai ik mijn hoofd om. Mijn ogen worden groot en spontaan heb ik een droge mond. In de deuropening staat een lange, witte jongen met bruin

haar en chocoladebruine ogen. Hij haalt een hand door zijn haar en zijn lokken vallen speels naar achteren. Hij schenkt mevrouw Evertson een scheve glimlach en mijn adem stokt. Meteen weet ik waar ik die schattige lach van herken. Dit is de jongen van de meet-and-greet.

Ik zie zijn blik over de klas gaan en even stopt hij bij mij. Zijn ogen verwijden, maar al snel gaan ze weer terug naar hun normale grootte. Mijn hart bonst in mijn keel en ik voel dat mijn wangen rood kleuren van de hitte. De angst dat mijn geheim ontdekt is, besluit me. *Oh boy, laat hem me alsjeblieft niet herkennen. Alsjeblieft niet.*